

Onder eed van leugens

Over leugens, recht en het herwinnen van mijn stem.

Inleiding

Hoofdstuk 1 – de brief die alles losmaakte

Hoofdstuk 2 – eerste zitting

Hoofdstuk 3 – kennismaking bij 'het huis'

Hoofdstuk 4 – begeleide bezoeken

Hoofdstuk 5 – maatschappelijk onderzoek

Hoofdstuk 6 – opnieuw in de rechtbank

Hoofdstuk 7 – CAW

Hoofdstuk 8 – het stille afscheid

Hoofdstuk 9 – de dag van de waarheid

Hoofdstuk 10 – de volgende ronde

Hoofdstuk 11 – de littekens die blijven spreken

Hoofdstuk 12 – uiteindelijk komt alles goed

In memoriam

Inleiding

Ze zeggen dat het verleden achter je ligt zodra je de deur dichttrekt. Dat alles wat je hebt meegemaakt simpelweg in een andere kamer blijft en jij verdergaat alsof je een blad omslaat. Maar ik heb al lang geleerd dat dit niet zo werkt. Het verleden wandelt gewoon met je mee. Soms als een schaduw die je nauwelijks merkt, soms als een storm die je met volle kracht onderuit haalt. Je leert er mee leven, maar je vergeet het nooit.

In mijn vorige boek vertelde ik mijn verhaal. Het verhaal van een relatie die met liefde leek te beginnen, maar eindigde in pijn, manipulatie en breuken die nog jaren zouden nazinderen. Breuken die je niet ziet op foto's of hoort in gesprekken, maar die zich diep in je lichaam zetten. Kleine barstjes die pas jaren later beginnen te knerpen. Het verhaal van hoe ik verliefd werd, hoe ik gevangen raakte in de greep van een man die ik dacht te kennen, en hoe ik uiteindelijk de kracht vond om los te breken. Niet omdat ik stoer was, maar omdat ik niet anders kon. Overleven dwingt je soms keuzes te maken waar je hoofd nog niet klaar voor is, maar je hart wel. Ik schreef het omdat ik mijn stem wou terugvinden, en anderen ook een stem wou geven. Maar ook om te laten zien dat achter gesloten deuren veel meer gebeurt dan wat mensen aan de buitenkant zien.

In 2019 zette ik de stap om opnieuw te beginnen. Ik verliet hem met mijn dochter aan mijn zijde, en met een hart dat tegelijk brak en opluchtte. Ik dacht dat de zwaarste strijd achter de rug was. Dat weggaan ook echt mijn bevrijding was. En jarenlang leek dat ook zo. Er was stilte, geen inmenging. Alleen wij twee, moeder en dochter die probeerden adem te halen en het leven stukje bij beetje terug op te bouwen. We deden alles uit het niets, van kleine ochtendrituelen, tot nieuwe gewoontes. Alsof we langzaam maar zeker een onbekend land verkenden waar niemand ons nog kon raken.

In 2020 kwam er een nieuw hoofdstuk. Dit keer een mooi. Ik leerde mijn nieuwe partner kennen. Wat begon als voorzichtig vertrouwen, groeide uit tot een thuis. Hij was rust, hij was stabiliteit, hij was thuiskomen in iemand die je niets vraagt behalve jezelf zijn. We bouwden samen een leven op, stap voor stap, en al gauw waren we een gezin van zes. De chaos, de liefde, de drukte van een huishouden waar altijd wel iemand huilt of lacht. Voor mijn dochter was hij de enige papa die ze kende. Ze wist niet beter, en eigenlijk vond ik dat geruststellend. Het concrete verhaal zou ik haar later wel vertellen, dacht ik. Als de tijd rijp was.

We waren gelukkig. Ik voelde voor het eerst dat we echt een toekomst aan het bouwen waren die niet gebouwd was op angst, maar op liefde. En net toen het leven licht voelde kwam die brief op die dag in augustus 2022. De postbode die aanbelde met een aangetekende zending. Na jaren van stilte, na jaren van afwezigheid, besliste hij dat hij plots weer contact wou met onze dochter. Alsof tijd niets betekent had, alsof de littekens die hij had achtergelaten niet bestonden. Alsof zijn afwezigheid geen keuze was geweest.

Op dat moment, begon een nieuw hoofdstuk. Niet in ons leven, maar in de rechtszaal. Een gevecht dat ik niet zelf gekozen had, maar dat ik wel moest voeren. Want de strijd hield niet op bij het verlaten van de relatie. Hij verplaatste zich naar een ander slagveld: tussen dossiers, advocaten, en eindeloze procedures. Een gevecht om gehoord te worden, voor mijn stem; die te vaak overschreeuwd werd. Voor geloofwaardigheid, die je telkens opnieuw moet bewijzen wanneer je tegen het systeem spreekt. en bovenal: een gevecht om mijn dochter te beschermen, haar recht om op te groeien zonder de schaduw die ooit over ons hing.

Dit boek gaat over die jaren, het eindeloze proces. De zittingen, de brieven, de tranen, de momenten waarop ik dacht dat ik niet meer kon. Maar ook de kleine overwinningen, de onverwachte steun, en de kracht die ik telkens opnieuw ergens in mezelf vond. Dit is het vervolg van een verleden dat niet losliet, maar dit keer weigerde ik nog mee te lopen.

Hoofdstuk 1 – de brief die alles losmaakte

Het was een gewone zomerdag in augustus 2022. De zon lag loom op de stoeptegels toen de bel ging. Het was een alledaags geluid, maar het sneed brutaal door mijn rustige middag. Ik herinner mij dat mijn oudste dochter 's morgens opgehaald werd door mijn beste vriendin en haar partner, ze had me een aantal weken daarvoor gevraagd of ze met haar naar een dierentuin mocht gaan, ze wou een beetje tijd spenderen met haar nu de school weer terug bijna ging beginnen en de dagelijkse rush er voor iedereen weer zat aan te komen. Natuurlijk vond ik dat oké, ik had nog twee kleine kindjes waar ik mijn handen mee vol had en ik was dus ook oprecht dankbaar dat mijn beste vriendin die me altijd overal hielp waar ze kon, mij toen ook een beetje kon ontlasten. Mijn dochttertje keek er enorm naar uit om een dagje te spenderen en alle aandacht voor haar alleen te hebben van de tante die misschien geen bloed is, maar gekozen familie is geworden doorheen de jaren waarvoor wij tot de dag van vandaag alle dagen dankbaar voor zijn. De postbode stond daar, zijn blik vriendelijk, zijn hand uitgestrekt met een aangetekende zending. Ik nam het aan zonder er bij stil te staan en bedankte hem. In mijn hoofd kwam er geen enkele link met het verleden. Het voelde als een formaliteit.

Pas toen ik het papier opendeed, viel de stilte als een klap. Mijn hart stakte. De woorden op de pagina troffen me harder dan ik voor mogelijk had gehouden. Alles om me heen vervaagde, ik blokkeerde volledig. Het leek alsof mijn lichaam niet meer wist hoe het moest ademen. Ik las de woorden maar er kwam niets binnen, ik werd onmiddellijk terug gekatapulteerd naar 2018/2019 en zag allemaal flitsen in mijn hoofd van alles wat er toen gebeurd was, alles wat ik zo goed had kunnen opbergen en dacht verwerkt te hebben, het enige dat ik nog zag waren wazige letters door mijn tranen heen.

Met trillende handen greep ik mijn telefoon en belde mijn partner. Mijn stem was nauwelijks meer dan een piep toen ik probeerde uit te leggen wat er gebeurd was. De woorden struikelden over elkaar, mijn ademhaling raakte volledig ontspoord, en tussen het snakken naar lucht door brak ik telkens weer. Ik kon amper een zin afmaken voor de paniek me opnieuw overspoelde. Hij reageerde meteen. Rustig, vastberaden, met die zachte kracht die alleen hij bezit. Geen paniek in zijn stem, geen oordeel, geen vragen die teveel waren. Alleen hij, volledig aanwezig en luisterend naar mij. Hij sprak traag, bewust, alsof hij mij zijn ademhaling wilde lenen tot ik de mijne weer terugvond. Zijn woorden waren als ankers in een storm; stevig, betrouwbaar en onwrikbaar. Terwijl alles in mij trilde, was hij mijn houvast. Hij herinnerde me er aan dat ik niet alleen was, dat ik dit niet hoefde te doorstaan op eigen kracht. Tijdens dat telefoongesprek voelde ik weer wat veiligheid was, niet omdat de situatie ineens minder beangstigend werd, maar omdat hij er was, en omdat hij altijd bleef. Omdat hij me vasthield met zijn stem.